

Lovforslagene blev ikke færdigbehandlede, men efter hvad der er oplyst for mig, viste de forhandlinger, der blev ført i det nedsatte landstingsudvalg, bl. a., at der var en ret afgørende modstand mod forslaget relativt ringe beskæring af den legale slægtsarv. Der syntes at være mest tilbøjelighed til at vende tilbage til arvelovskommissionens afgrænsning af slægtsarven.

Det lovforslag, jeg i dag forelægger for det høje folketing, vedrører jo kun en lille del af arvelovskomplekset, og det har ikke været tanken at tage stilling til arvelovskommissionens forslag til en samlet revision af arvelovgivningen.

Som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, er der fornylig taget initiativ til et nordisk lovsamarbejde på dette område. Under disse omstændigheder anser justitsministeriet det for uhensigtsmæssigt nu at tage stilling til spørgsmålet om en samlet revision af arvelovgivningen. . . .

Der vil herefter gå nogen tid, før en almindelig arvelovsreform kan overvejes påny. Jeg mener imidlertid ikke, det vil være rigtigt at lade spørgsmålet om slægtens legale arveret hvile så længe.

Som der nærmere er redegjort for i bemærkningerne, går den legale arvefølge efter gældende ret så langt, at endog arveladerens tipoldeforældre og deres afkom er med i arveklasserne. Denne ordning er utidssvarende, når man har samfundsforholdene og slægtens betydning i dag for øje. Når hertil kommer, at denne vide arveret medfører ikke ubetydelige praktiske vanskeligheder, bør man efter min opfattelse straks gennemføre en reform her, og dette vil ikke præjudicere det kommende nordiske arvelovssamarbejde.

Det forslag, jeg har stillet, går ud på at ophæve 4. og 5. arveklasse, d. v. s. afskære oldeforældre og tipoldeforældre og deres afkom, og dele 3. arveklasse, således at bedsteforældre og onkler og tanter bevarer den legale arveret, men fætre og kusiner og deres afkom afskæres.

Dette er i overensstemmelse med arvelovskommissionens forslag. Det stemmer med gældende svensk ret, medens i Norge grænsen er draget lidt anderledes, idet fætre og kusiner, men ikke disses afkom, er arveberettigede.“

Efter en indgående 1. behandling henvistes lovforslaget til et folketingsudvalg, hvis arbejde med sagen resulterede i nogle ændringer.

I den enstemmige betænkning udtales:

„Der har hos udvalget været store betænkeligheder ved helt at bortskære fætters og kusiners legale arveret. Man er af den opfattelse, at slægtsbåndene især på landet endnu kan være ret stærke mellem fætre og kusiner, og stiller derfor forslag om, at forslaget ændres således, at fætre og kusiner bevarer den legale arveret.